"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ଏସବୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସାମଗ୍ରୀ ଅଟେ, ଏହା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଦୁଃଖଧାମକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲିଯାଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ କେଉଁ ଦୋଷ ଲଗାଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେହି ଦୋଷ କାହାର ବି ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ହିଁ ଏତେ ବଡ ବିନାଶ କରାଉଛନ୍ତି, ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖ ସିଏ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହିପରି ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ବହୁତ ବଡ ଦୋଷ ଲଗାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ସର୍ବଦା ସୁଖଦାତା ହିଁ ଅଟେ, ମୁଁ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇପାରିବି ନାହିଁ । ଯଦି ମୁଁ ବିନାଶ କରାଇବି ତେବେ ସାରା ପାପ ମୋ ଉପରକୁ ଆସିଯିବ । ସେ ସବୁ ତ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ହେଉଛି, ମୁଁ କରାଉ ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ରାତ କେ ରାହୀ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ କେତେକ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯାହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବାଣୀ ଖୋଲିଯିବ ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଝାଇବା ସହଜ ହୋଇଯିବ । ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ତ ଅଛି ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଦିନ ଆଡକୁ ଯାତ୍ରା କରୁଛୁ, ଆମର ରାତ୍ରିର ଯାତ୍ରା ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । କାରଣ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ହେଉଛି ରାତ୍ରିର (ଅଜ୍ଞାନ ରୂପି ଅନ୍ଧକାରର) ଯାତ୍ରା । ଅନ୍ଧକାରରେ ଧକ୍କା ଖାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଅଧାକଳ୍ପ ରାତ୍ରିର ଯାତ୍ରା କରି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଛ । ଏବେ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକରେ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କରୁଛ । ଏହି ଯାତ୍ରା ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର କରୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇ ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକ ହେବୁ । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକ ଏବଂ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେବା ଦ୍ୱାରା କଳିଯୁଗର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ ଏବଂ ଏହାକୁ ନର୍କ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ । କାରଣ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ ସେମାନେ କେବଳ ଏତିକି ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ — ଶାନ୍ତିଧାମ ହେଉଛି ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର ଏବଂ ସୁଖଧାମ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଦୁନିଆ ହେଲା ଦୁଃଖଧାମ, ରାବଣରାଜ୍ୟ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଦୁଃଖଧାମକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଯଦିଓ ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ରହୁଛ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ରହୁ ଯେ, ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ସେସବୁ ହେଲା ରାବଣ ରାଜ୍ୟର । ଏହି ଶରୀରକୁ ଦେଖୁଛ, ଏହା ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସାମଗ୍ରୀ । ଏହି ସାମଗ୍ରୀ ସବୁ ଯଜ୍ଞରେ ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ । ସେହି ପତିତ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଯଦି ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରନ୍ତି ତେବେ ସେଥିରେ ଯଅ-ତିଳ ଆଦି ସାମଗ୍ରୀ ସ୍ୱାହା କରିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବିନାଶ ହେବ । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ବାବା, ତାଙ୍କ ପରେ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁ ଅଛନ୍ତି । ଶଙ୍କରଙ୍କର ତ ଏତେ ପାର୍ଟ ନାହିଁ । ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ବାବା ତ ସେହିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିନାଶ କରାଉଛନ୍ତି ଯାହା ଉପରେ କୌଣସି ପାପ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ଯଦି କହିବେ ଭଗବାନ ବିନାଶ କରାଉଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କ ଉପରକୁ ଦୋଷ ଆସିଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହା ହେଲା ବେହଦର ଡ୍ରାମା, ଯାହାକୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ଏବଂ ତାଙ୍କ ରଚନାକୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଅନାଥ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ କେହି ହେଲେ ଧନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁରବି ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି କାହାର ଘରେ ବାପା ନଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ପିଲାମାନେ ଯଦି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ କରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ କହିଥା'ନ୍ତି ତୁମର କ'ଣ କେହି ମୁରବୀ ନାହାଁନ୍ତି! ଏବେ ତ କୋଟି-କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଏମାନଙ୍କର କ'ଣ କେହି ମୁରବି ନାହାଁନ୍ତି । ଦେଶ-ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ କେତେ ଲଢେଇ କରୁଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଘରେ ପିଲା ବାପା ସହିତ, ପୁରୁଷ ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ଲଢେଇ କରୁଛି । ଦୁଃଖଧାମରେ କେବଳ ଅଶାନ୍ତି ହିଁ ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । ତେଣୁ ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଭଗବାନ ଶିବବାବା କୌଣସି ଦୁଃଖର ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଦୁଃଖ-ସୁଖ ସବୁ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବା କେବେ ବି କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ସୁଖଦାତା କୁହାଯାଉଛି ତେବେ ସିଏ ଦୁଃଖ କିପରି ଦେବେ । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସୁଖୀ କରୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମତଃ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ଶରୀର ବିନାଶୀ । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ରହିବାର ସ୍ଥାନ ପରମଧାମ, ଯାହାକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଶବ୍ଦ ଏକଦମ୍ ଠିକ୍ । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ପରମଧାମ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ପରମ ଅର୍ଥାତ୍ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ । ସ୍ୱର୍ଗ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେବ । ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ତ ସବୁଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛି, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଥାଉ । ସୁଖ-ଦୁଃଖର ଅଭିନୟ ତୁମେମାନେ ଏହିଠାରେ ହିଁ କରୁଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଅମୁକ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା, ଏକଥା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଭୁଲ୍ । ସ୍ୱର୍ଗ ତ ଏଠାରେ ନାହିଁ । ଏବେ ତ କଳିଯୁଗ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗୀ ଅଟ, ବାକି ସମସ୍ତେ କଳିଯୁଗୀ । ଏବେ ଗୋଟିଏ ଘରେ ବାପା କଳିଯୁଗୀ ହେଲେ ପିଲାମାନେ ସଂଗମଯୁଗୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ସଂଗମଯୁଗୀ ହେଲେ ପୁରୁଷ କଳିଯୁଗୀ... କେତେ ଫରକ ହୋଇଯାଉଛି । ସ୍ତ୍ରୀ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ଚାଲୁଛି, ପୁରୁଷ ଯଦି ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ନ ଚାଲୁଛି ତେବେ ପରସ୍ପରକୁ ସହଯୋଗ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ଘରେ ଖିଟ୍‌ଖିଟ୍ ହୋଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଶାନ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ସ୍ତ୍ରୀ ଫୁଲ ହୋଇଯାଏ, ପୁରୁଷ ଯେଉଁ କଣ୍ଟାକୁ

ସେହି କଣ୍ଟା ହୋଇ ରହିଯାଏ । ଗୋଟିଏ ହିଁ ଘରେ ପିଲା ଜାଣିଥାଏ ଯେ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ପବିତ୍ର ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ, କିନ୍ତୁ ବାପା କହେ ଯେ ବିବାହ କରି ବରବାଦୀ ନର୍କବାସୀ ହୁଅ । ଏବେ ଆତ୍ମାର ପିତା ପରମାତ୍ମା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ପବିତ୍ର ହୁଅ । ବର୍ତ୍ତମାନର ପବିତ୍ରତାର ଧାରଣା ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବ । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଯାହାର ଯାହା ସହିତ ଶତ୍ରୁତା ଥାଏ ତାଙ୍କର ପୁତ୍ତଳିକା ତିଆରି କରି ଜଳାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଯେପରି ରାବଣକୁ ଜଳାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଶତ୍ରୁ ପ୍ରତି କେତେ ଘୃଣା ଆସିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ରାବଣ କିଏ ? ରାବଣ ପୋଡି ଉତ୍ସବରେ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟକୁ ଜଳାଇବା ପାଇଁ ଏତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗରେ ତ ଏପରି କୌଣସି କଥା ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ବିଜୁଳିରେ ଶବକୁ ରଖିବେ ଏବଂ ସମାପ୍ତ । ସେଠାରେ ଏପରି ଖିଆଲ ରହିବ ନାହିଁ ଯେ ତାଙ୍କର ମାଟି ଅର୍ଥାତ୍ ଅସ୍ଥି କାମରେ ଆସିବ । ସେଠାକାର ତ ନୀତି-ପ୍ରଥା ଏପରି ହେବ ଯେଉଁଥିରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ଅଥବା ଥକିଯିବାର କଥା ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଏତେ ସୁଖ ରହିବ । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମୋତେ ମନେ ପକାଇବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ସଦାସର୍ବଦା ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ପାଇଁ ହିଁ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ନିଜ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ରଖିବାର ପ୍ରହରୀ ରଖିଦିଅ । ଯେମିତି ମାୟା ନାକ-କାନ କାଟି ନଦେଉ କାହିଁକି ନା ସିଏ ତୁମମାନଙ୍କର ବହୁତ ବଡ ଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ କିନ୍ତୁ ମାୟା ତୋଫାନରେ ଉଡାଇ ଦେଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ସାରା ଦିନର ଚାର୍ଟ ଲେଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲି ? କେଉଁ ଆଡେ ମନ ଚାଲିଗଲା ? ଡାଇରୀରେ ନୋଟ୍ କର । କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲି ? ନିଜର ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଉଚିତ୍ ତେବେ ମାୟା ମଧ୍ୟ ଦେଖିବ ଇଏ ତ ବହୁତ ବାହାଦୂର ଅଟନ୍ତି, ନିଜ ଉପରେ ଭଲ ଧ୍ୟାନ ରଖୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଜ ଉପରେ ପୂରା ପହରା ରଖିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଯଦିଓ ନିଜ ଘରର ଦାୟିତ୍ୱ ରହିଛି ତଥାପି ମଧ୍ୟ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ତ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ନୁହଁନ୍ତି । ସେମାନେ ଭିକମାଗି ଚଳିଥା'ନ୍ତି ତଥାପି ମଧ୍ୟ କର୍ମ ତ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ନା । ତୁମେମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ ଯେ ତୁମେ ହଠଯୋଗୀ, ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ତ ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନ ହିଁ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ସଂଗମଯୁଗକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଏବେ ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଆମେ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ଅର୍ଥାତ୍ ପୂଜ୍ୟ ଦେବତା ଥିଲୁ, ଏବେ କନିଷ୍ଠ ହୋଇଯାଇଛୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଏବେ ଆମେ କେଉଁ ପଦର ଅଧିକାରୀ ହେଉଛୁ, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେଉଁ ସମୟରେ ବାରିଷ୍ଟରୀ ଆଦି ପଢିଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ପଦ ମିଳିନଥାଏ । ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ ହୋଇଗଲେ, ପଦବୀର ଟୋପି ମିଳିଯାଏ । ତାପରେ ଯାଇ ସରକାରଙ୍କର ସେବାରେ ଲାଗିଯା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଆମକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମଧ୍ୟ ଦେବେ । ଏହା ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ସ୍ମରଣ କର ମୁଁ ଯାହା ଏବଂ ଯେପରି ଅଟେ, ତାହା ବୁଝାଇ ଦେଇଛି । ମୁଁ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ, ମୋଠାରେ ସୃଷ୍ଟିର ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ଠାରେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା ଯେ ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ, ସେଥିରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇରହିଛି । ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅଭିନୟ କରିଯାଇଛନ୍ତି, ପୁଣି ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବେ ନା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟ ଏବେ ସମସ୍ତେ ଫେରିଯିବେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଥିବ । ଯେଉଁମାନେ ବି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନେ ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଥିଲି, ଏବେ ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେଉଛି । ତତ୍ତ୍ୱମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାରୁ ବିଷ୍ଣୁ ହେବି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ — ଆମେ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ । ବିରାଟ ରୂପର ଚିତ୍ରର ଅର୍ଥକୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥାଏ ସେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ଥାଏ । ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁରେ ଆସି ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର ତେବେ ଯାଇ ଆମେ ନିଜ ଘର ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯାଇପାରିବୁ । ଏହିସବୁ ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟ୍‌କୁ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି । ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ କୁହାଯାଏ । ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମକୁ ସୁଖଧାମ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ଦୁଃଖର ବନ୍ଧନ ରହିଛି । ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ସୁଖର ସମ୍ବନ୍ଧ କୁହାଯିବ । ଏବେ ଦୁଃଖର ସବୁ ବନ୍ଧନ ଦୂର ହୋଇଯିବ । ଆମେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ତେଣୁ ଏହି ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଏବେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନିଜର ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଜଗତ ଅମ୍ବା ନମ୍ବର ୱାନରେ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଏବେ ପିତା-ମାତାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବସିଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହେବେ । ସେହିମାନେ ହିଁ ତାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ରହିବେ ଯିଏ ଦିନ-ରାତି ସେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ପଇସା-କଉଡି କିଛି ବି ନେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏମାନେ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ କିଛି ଦେବାକୁ ପଡିବ । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ ଆମର ଆଉ କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ କେବଳ ୫ ବିକାରର ଦାନ ଦିଅ । ଏହି ଦାନ ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ ସେଥିପାଇଁ ପବିତ୍ରତାର ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧୁଛୁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ପବିତ୍ର ହୁଅ ତେବେ ଦେବତା ହେବ । ବାକି ଆମେ କୌଣସି ଟଙ୍କା ପଇସା ନେଇପାରିବୁ ନାହିଁ । ଆମେ ଲୌକିକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୁହେଁ । କେବଳ ୫ ବିକାରର ଦାନ ଦିଅ ତେବେ ଗ୍ରହଣ ଛାଡିଯିବ । ଏବେ

ଆତ୍ମାରେ କୌଣସି କଳା ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଯାଇଛି । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନା । ଯେଉଁଆଡେ ବି ଯାଉଛ, କୁହ ବିକାରକୁ ଦାନ ଦେଲେ ଗ୍ରହଣ ଛାଡିଯିବ । ପବିତ୍ର ହୁଅ । କେବେ ବି ବିକାରଗ୍ରସ୍ଥ ହୁଅ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ତୁମେମାନେ ଫୁଲ ସଦୃଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ହିଁ ଫୁଲ ଥିଲ ପୁଣି କଣ୍ଟା ହୋଇଯାଇଛ । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ତଳକୁ ଖସିଆସିଛ । ଏବେ ଘରକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ, ତାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା, ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କର ଶରୀର ଅଛି ? ତୁମେ କୁହ — ହଁ, ତାଙ୍କର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀର ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ତାହା ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସୃଷ୍ଟି ନୁହେଁ, ସବୁ ଖେଳ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ନାଟକ କିପରି ଚାଲିବ ? ଏମିତି ତ ବ୍ରହ୍ମଲୋକରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ସେଠାରେ ନାଟକ କିପରି ହେବ! ଏହା ବହୁତ ବଡ ନାଟ୍ୟଶାଳା । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେଉଛି । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ହେଉ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ବେହଦର ଖେଳର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏବେ ଜାଣୁଛ — ଆମେ ଯିଏକି ଦେବୀ ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି କିପରି ବାମମାର୍ଗକୁ ଆସିଲୁ । ବିକାରୀମାର୍ଗକୁ ବାମମାର୍ଗ କୁହାଯାଉଛି । ଅଧାକଳ୍ପ ଆମେ ପବିତ୍ର ଥିଲୁ, ଆମର ହିଁ ହାରିବା ଏବଂ ଜିତିବାର ଖେଳ ଚାଲିଛି । ଭାରତ ହେଲା ଅବିନାଶୀ ଭୂଖଣ୍ଡ । ଏହାର କେବେ ବି ବିନାଶ ହେଉନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ତୁମର ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ସେହିମାନେ ମାନିବେ ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମାନିଥିବେ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ପୁରୁଣା ଜିନିଷ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେମାନେ ପ୍ରଥମେ ଯାଇ ନିଜର ମହଲ ତିଆରି କରିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କୌଣସି ସୁନାର ଦ୍ୱାରିକା ସମୁଦ୍ର ତଳେ ଅଛି ତାହା ବାହାରି ଆସିବ । ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି ସାଗର ମଧ୍ୟରୁ ଦେବତାମାନେ ରତ୍ନର ଥାଳି ଭରପୁର କରି ଦେଉଥିଲେ । ବାସ୍ତବରେ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ବାବା ହିଁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଥାଳି ଭରପୁର କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଶଙ୍କର ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ କଥା ଶୁଣାଇଥିଲେ, ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନରେ ବୁଦ୍ଧିରୁପୀ ଝୋଲୀକୁ ଭରିଦେଇଥିଲେ । ଶଙ୍କରଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କୁହନ୍ତି — ଭାଙ୍ଗ-ଦୁଦ୍ଦୁରା ପିଉଥିଲେ, ପୁଣି ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ କହୁଛନ୍ତି ଝୁଲା ଭରିଦିଅ, ଆମକୁ ଧନ ଦିଅ । ତେବେ ଦେଖ ଶଙ୍କରଙ୍କର ମଧ୍ୟ କେତେ ଗ୍ଲାନି କରିଦେଇଛନ୍ତି । ମୋର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗ୍ଲାନି ବା ନିନ୍ଦା କରିଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଖେଳ ଯାହା ପୁନର୍ବାର ହେବ । ଏହି ନାଟକକୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମୁଁ ଆସି ଆଦିରୁ ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବାବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା, ବ୍ରହ୍ମାରୁ ବିଷ୍ଣୁ କିପରି ହେଉଛନ୍ତି — ଏକଥା କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବିଷ୍ଣୁ କୁଳର ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ବିଷ୍ଣୁପୁରୀର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ତୁମ ମନ ଭିତରେ ଅଛି — ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନିଜ ପାଇଁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଏଥିରେ ଲଢେଇ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଦେବତା ଏବଂ ଅସୁରମାନଙ୍କର ଲଢେଇ କେବେ ହୁଏ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରହିବେ, ତେବେ ସେଠାରେ ଲଢେଇ କିପରି ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ବାହୁବଳର ଅଧିକାରୀମାନେ ବିନାଶ ହୋଇଯିବେ । ତୁମେ ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବିଜ୍ଞାନ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଏବେ ତୁମକୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଆମେ ଆତ୍ମା, ଆମକୁ ନିଜର ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାମାନେ ବହୁତ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଅଟନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏପରି ଉଡାଜାହାଜ ବାହାରିଛି ଯାହାକି ୧ ଘଣ୍ଟାରେ କେଉଁଠାରୁ କେଉଁଠାକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ତେବେ ଆତ୍ମା ତ ତା'ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ତୀବ୍ର । ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ଆତ୍ମା କେଉଁଠାରୁ କେଉଁଠାକୁ ଯାଇ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ । କେହି-କେହି ବିଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ଆତ୍ମା ସବୁଠାରୁ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ରକେଟ୍ ଅଟେ । ଏଥିରେ ମେସିନ୍ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଶରୀର ଛାଡିଲା ଏବଂ ଚାଲିଗଲା । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, କିନ୍ତୁ ପତିତ ଆତ୍ମା ତ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ ବାକି ତ ସମସ୍ତେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିଯିବେ । ଦଣ୍ଡ ତ ବହୁତ ମିଳିବ । ସେଠାରେ ତ ଗର୍ଭ ମହଲରେ ଆରାମରେ ରହିବେ । ପିଲାମାନେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜନ୍ମ କିପରି ହେଉଛି, ଅପରିଷ୍କାରର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ସେହିସ୍ଥାନ ଏକଦମ୍ ଯେପରି ଆଲୋକିତ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତୁମେ ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛ ତେଣୁ ସେହିପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମମାନଙ୍କର ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ, ପବିତ୍ର ଖାଦ୍ୟ-ପାନୀୟ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଡାଲି ଭାତ ସବୁଠାରୁ ଭଲ । ଋଷିକେଶରେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାରରୁ ଭିକ୍ଷା ନେଇ ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତି, ହଁ କିଏ କେଉଁଭଳି, କିଏ କେଉଁଭଳି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜ ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ମାୟାଠାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ଚାର୍ଟ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ମାତା-ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରି ତାଙ୍କର ଦିଲ୍‌ତଖତ୍‌ନସୀନ ଅର୍ଥାତ୍ ହୃଦୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଦିନ-ରାତି ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ୫ ବିକାରର ଦାନ ଦେଇଦିଅ

ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ ଛାଡିଯିବ ।

ବରଦାନ:- ବିଶେଷ ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ଅସନ୍ତୋଷ ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ସୁଖ ଏବଂ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ଅନୁଭୂତି କରୁଥିବା ମହାବୀର ହୁଅ ।

ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଥିବା ପିଲାମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା'ନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ଜ୍ଞାନର ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ପାହାଡ ଭଳି ପରିସ୍ଥିତି ସେମାନଙ୍କୁ ଶୋରିଷ ଭଳି ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ, ଶୋରିଷ ଅର୍ଥାତ୍ କିଛି ବି ନୁହେଁ । ଚାହେଁ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବା ଭଳି ପରିସ୍ଥିତି ହୋଇଯାଉ, ଦୁଃଖଦାୟକ ଘଟଣା ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖଦାୟୀ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯଦି ଖୁସିର ସ୍ଥିତି ରହିବ ତେବେ କୁହାଯିବ ମହାବୀର । କିଛି ବି ହୋଇଯାଉ କିନ୍ତୁ ନଥିଙ୍ଗ୍ ନ୍ୟୁ ଅର୍ଥାତ୍ କିଛି ବି ନୂଆ ନୁହେଁ — ଏହି ଜ୍ଞାନର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସମାନ ସ୍ଥିତି ରହିପାରିବ ଏବଂ ଦୁଃଖ-ଅଶାନ୍ତିର ଢେଉ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ଦୈବୀ ସ୍ୱରୂପ ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲେ କାହାର ବି ବ୍ୟର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟି ପଡିପାରିବ ନାହିଁ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****